

— Боляне, защо го ты лѣпишь? попыта Райна.

Болянъ до толко-зи ся бѣше прѣдалъ на работж-тж си, дето не дочу що го попыта Райна.

— Приятель ли ти ѣ той, или врагъ? попыта пакъ Райна.

— Врагъ, Райно, врагъ, отговори Болянъ чевръсто.

Райна ся притръгнж. Ты спомни смръть-тж на царя Симеона и сичко що ся бѣше случило на Цариградъ съ неговы-атъ образъ.

И Райна нажалено поглѣднж образ-атъ, чиняше и' ся че Болянъ пакъ губи иѣкож живж душж.

Ето на рамена-та на восчангы-атъ образъ яви ся порфира, подъ неж бръня, лице-то ся съживи, ясно-сингы-тѣ очи лъснжжж, устны-тѣ ся исчръвихж.

— О Боже, Боже, чий ли ѣ той-зи ликъ? на лице-то не личи нити вражда нити лукавство, на чело-то так'ва голѣмина, въ очи-тѣ так'ва чиста душа.

И Райна не можѣ да заспи мирно; восчангы-атъ образъ пристори и' ся като живж челякъ, ты трепере за живот-атъ му, ище да